

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 82.952 van 19 oktober 1999
in de zaak A. 81.161/X-8547.**

In zake : Hendrik GHEERAERT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. LUST,
kantoor houdende te 8200 BRUGGE,
Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. LEFRANC,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Koning Albertlaan 128.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Hendrik GHEERAERT op 18 november 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 24 september 1998 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening waarbij het beroep van de gemachtigde ambtenaar tegen de beslissing van 5 februari 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, houdende toekenning van de vergunning voor het slopen van bergingen en het herbouwen van een woning aan de Kleine Stadenstraat te Hooglede, kadastraal bekend sectie D, nr. 906d, wordt ingewilligd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
L. VERMEIRE;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 26 juli 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 september 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. LUST die, loco Advocaat A. LUST verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat P. LEFRANC, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat, na het verslag van de auditeur, de verwerende partij nog een "tweede nota" en de verzoekende partij nog een "toelichtende memorie" hebben ingediend; dat de verzoekende partij doet gelden dat het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State de toelichtende memorie niet verbiedt en, zo dat toch het geval zou zijn, het koninklijk besluit ter zijde moet worden geschoven wegens strijdigheid met "het in art. 6.1 EVRM neergelegd supranationaal rechtsbeginsel van het eerlijk geding dat een contradictoir debat veronderstelt";

Overwegende dat de procedure in kort geding gericht is op een snelle en voorlopige uitspraak, in afwachting van een beoordeling ten gronde; dat daarmee samenhangt dat de vordering tot schorsing slechts aan een beperkt onderzoek wordt onderworpen en dat in beginsel alleen die procedurestukken toelaatbaar zijn die in het procedurereglement uitdrukkelijk worden voor-

zien; dat het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State niet voorziet in een "tweede nota" of "toelichtende memorie", in antwoord op het verslag van de auditeur; dat dit de partijen overigens geenszins berooft van het "recht" om op dat verslag te repliceren; dat zij dat "recht" wel dienen uit te oefenen in hun pleidooien, bij de behandeling van de vordering tot schorsing ter terechtzitting; dat de voormelde "tweede nota" en "toelichtende memorie" uit de debatten worden geweerd;

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hooglede op 1 december 1997 de vergunning "voor het slopen van bergingen en herbouwen van woning (wijziging t.o.v. eerder vergunde toestand)", met betrekking tot een perceel gelegen aan de Kleine Stadenstraat 114 te Hooglede, weigert; dat na beroep van de verzoekende partij de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen op 5 februari 1998 de gevraagde vergunning verleent; dat op beroep van de gemachtigde ambtenaar de vergunning door de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening op 24 september 1998 wordt geweigerd;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat het eerste middel de schending aanvoert van "de art. 43, § 1, eerste en derde lid, van het decreet ruimtelijke ordening van 22 oktober

1996, art. 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de art. 68 en 69 van de Bijzondere Wet tot Hervorming van de Instellingen d.d. 8 augustus 1990, art. 3, 1°, Besl. Vl. Reg. d.d. 20 oktober 1992 tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse Regering (...) en art. 2, 2° M.B. d.d. 1 februari 1995 houdende aanwijzing van de gemachtigde ambtenaren inzake ruimtelijke ordening (toepassing van art. 159 van de grondwet)"; dat wordt uiteengezet dat luidens artikel 43, § 1, van het decreet van 22 oktober 1996 de gemachtigde ambtenaar "door de Vlaamse Regering" wordt aangeduid, dat het besluit van 1 februari 1995 houdende aanwijzing van de gemachtigde ambtenaren inzake ruimtelijke ordening door de minister is uitgevaardigd, dat het besluit onwettig is, dat bijgevolg ook het besluit waarbij de gemachtigde ambtenaar van de provincie West-Vlaanderen werd aangesteld onwettig is, "waaruit volgt dat hij geen wettige bevoegdheid had om hoger beroep aan te tekenen", en dat uit de onwettigheid van het ministerieel besluit van 1 februari 1995 eveneens volgt dat verzoekende partij op 29 april 1998 niet wetsconform is gehoord, namelijk noch door de Vlaamse regering, noch door een wettig bevoegd ambtenaar; dat in verband met de onwettigheid van het ministerieel besluit van 1 februari 1995 wordt toegelicht dat het een reglementair besluit is zodat het voor advies aan de afdeling wetgeving moest zijn voorgelegd en zodat de delegatiemogelijkheid waarin het delegatiebesluit van 20 oktober 1992 voorziet niet van toepassing is en het besluit slechts collegiaal door de Vlaamse regering kon worden getroffen;

Overwegende dat blijkens artikel 43, § 1, van het decreet van 22 oktober 1996 betreffende de ruimtelijke ordening de gemachtigde ambtenaar die bij de Vlaamse regering beroep kan instellen tegen de beslissing van de bestendige deputatie tot verlening van een vergunning, "door de Vlaamse Regering" wordt gemachtigd;

dat volgens artikel 53, § 2, onder andere de aanvrager of zijn raadsman worden gehoord "door de Vlaamse Regering of diens gemachtigde";

Overwegende dat het middel betwist dat de gemachtigde ambtenaar die het beroep tegen de beslissing van 5 februari 1998 van de bestendige deputatie heeft ingesteld en de gemachtigde die de verzoekende partij in het kader van dat beroep heeft gehoord, ter zake bevoegd waren; dat het dit in essentie doet omdat de minister die hen aanwees daartoe niet over de vereiste rechtsgrond beschikte, gelet op de onwettigheid van het ministerieel besluit van 1 februari 1995 houdende aanwijzing van de gemachtigde ambtenaren inzake ruimtelijke ordening;

Overwegende dat het middel er blijkbaar van uitgaat dat het ministerieel besluit van 1 februari 1995 de enige en noodzakelijke rechtsgrond vormt voor de aanwijzingen; dat in de huidige stand van de procedure wordt aangenomen dat dit niet het geval is; dat de minister voor de individuele aanduidingen reeds een voldoende steun lijkt te vinden in artikel 2, § 1, 1°, van het besluit van 20 oktober 1992 van de Vlaamse regering tot delegatie van beslissingsbevoegdheden aan de leden van de Vlaamse regering, gebeurlijk in artikel 15, § 1, 1°, van het besluit van 19 december 1997 tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse regering; dat volgens die bepalingen de leden van de Vlaamse regering delegatie hebben voor het nemen van beslissingen voor de toepassing van onder meer de wetten en decreten;

Overwegende dat de aangevoerde onwettigheid van het ministerieel besluit van 1 februari 1995 niet relevant lijkt; dat het eerste middel, dat op die onwettigheid is gesteund, niet ernstig is;

Overwegende dat het tweede middel de schending aanvoert van artikel 52 (lees : 53), § 2, eerste lid, van het decreet van 22 oktober 1996 betreffende de ruimtelijke ordening en van het beginsel van de materiële motiveringsplicht; dat nader wordt verklaard dat de gemachtigde ambtenaar heeft nagelaten in zijn beroepsakte grieven aan te voeren die de aanvrager moeten toelaten de hoorzitting voor te bereiden en standpunt in te nemen, dat hij in gebreke bleef te verduidelijken om welke reden hij niet kan instemmen met de besluitvorming van de bestendige deputatie;

Overwegende dat de gemachtigde ambtenaar zijn beroep essentieel motiveert door een verwijzing naar de "problematiek" behandeld in het ongunstig advies van 25 september 1997, "problematiek" in verband met "het mogelijks verval (...) van de initiële bouwvergunning" en "voortspruitend uit de substantiële wijziging van het ontwerp", en waarover "de door het provinciebestuur opgesomde nieuwe elementen (...) vooralsnog geen definitief uitsluitel (geven)"; dat verzoekende partij zich met betrekking tot die "problematiek" tijdens de hoorzitting van 29 april 1998 omstandig heeft verweerd; dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat het derde middel het beginsel van de onpartijdigheid miskend noemt, het kiesheids- en objectiviteitsbeginsel en het beginsel besloten in het adagium "justice should not only be done, but should also be seen to be done"; dat uiteengezet wordt dat de gemachtigde ambtenaar, wanneer hij beroep aantekent tegen een beslissing van de bestendige deputatie, optreedt als een hiërarchisch ondergeschikt ambtenaar, niet als een autonoom overheidsorgaan, dat aan de gemachtigde richtlijnen gegeven zijn die hem opdragen tegen alle voor de aanvragers gunstige beslissingen van de bestendige deputatie hoger beroep aan te tekenen of te motiveren waarom geen hoger beroep is

aangetekend, dat dit tot gevolg heeft dat de gemachtigde elke autonomie heeft verloren, dat het beroep "dus noch min noch meer het hoger beroep van de minister zelf" is, dat beroeper en beroepsinstantie samenvallen;

Overwegende dat artikel 53, § 2, eerste lid, van het decreet van 22 oktober 1996 bepaalt dat de gemachtigde ambtenaar bij de Vlaamse regering in beroep kan komen binnen dertig dagen na de ontvangst van de beslissing van de bestendige deputatie tot verlening van een vergunning; dat die bepaling de bevoegdheid om beroep in te stellen rechtstreeks aan de gemachtigde ambtenaar toewijst; dat de gemachtigde ambtenaar, wanneer hij het bedoeld beroep instelt, niet namens de minister handelt, maar een hem voorbehouden bevoegdheid uitoefent; dat vooralsnog niet blijkt dat de gemachtigde ambtenaar vanwege de minister aan zodanige instructies is onderworpen dat hij "elke autonomie heeft verloren om ook wat deze specifieke bevoegdheid betreft een volledig hiërarchisch ondergeschikte ambtenaar geworden (gebleven?) te zijn"; dat het uitgangspunt van het middel niet lijkt op te gaan; dat het derde middel niet ernstig is;

Overwegende dat geen ernstige middelen worden aangevoerd; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien oktober 1900 negenennegentig, door :

de H. J. LUST, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. EYLENBOSCH, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. EYLENBOSCH.

J. LUST.